

Uddrag af Leonora Christines franske selvbiografi

For at forlyste eder vil jeg fortælle om hendes [Leonora Christines] første uskyldige hjerteanliggender. Grev Ernst havde en Søn på en elleve eller tolv år, han fik hende kær, og da han havde besnakket hende til at tro, at han elskede hende, og at hun en dag skulle blive hans hustru, men at det måtte holdes hemmeligt, troede hun, at hun allerede i hemmelighed var hans hustru. Han forstod at male lidt med kridt, og han sneg sig til at undervise hende deri, han lærte hende endog latinske ord. De forsømte ingen lejlighed til at undgå de andres selskab og samtale med hverandre. Denne Glæde varede stakket Tid for hende, thi lidt over et år derefter blev hun syg af børnekopper, og da hans ældre broder Vilhelm, som altid havde gjort nar af deres kærlighed, overtalte ham til at se sin kæreste i den tilstand, hun var i, for at give ham afsky for hende, kom han en dag til døren for at se hende og blev så altereret, at han straks faldt i sygdom, og niendedagen derefter var han død. Man holdt dette dødsfald skjult for hende. Da hun var kommet sig, spørger hun efter ham; man indbilder hende, at han var rejst bort med sin moder (som da var i Braunschweig til sin fru moders begravelse). Man havde balsameret ham og lavet en glaskiste til ham. En dag lader hendes huslærer hende gå ind i salen, hvor det døde legeme var, for at se, om hun genkendte det; han tog hende under armene og løftede hende op, for at hun bedre kunde se. Straks kendte hun sin kære Maurits, og påkom der hende så stor frygt, at hun dånede. Wichmann løb i en hast med hende ud af salen for at bringe hende til sig selv igen, og da den døde havde en krans af rosmarin, så hun aldrig siden disse blomster uden at græde og fattede en afsky for deres lugt, som endnu findes hos hende.